

Rozjímanie na stredu 2. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na stredu 2. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: prioritou
je osoba; Ježiš ukazuje, aký je
Boh; nedeľa, deň Boha a
človeka.

V SÚLADE S MOJŽIŠOVÝM ZÁKONOM
chodil Ježiš každú sobotu so svojimi
učeníkmi do synagógy. Tam sa
zhromažďoval Boží ľud, aby počúval
a rozjímal o Pánovom zákone. V
dnešnom evanjeliu vidíme muža s
ochrnutou rukou, ktorý tam prišiel v
sobotu, možno v nádeji, že sa stretne

s Pánom. Keď ho Ježiš pozoruje, je dojatý jeho chorobou a rozhodne sa urobiť zázrak. Môžeme si predstaviť, že uzdravenie tohto chorého človeka malo byť pre všetkých zdrojom radosti, ale pre niektorých to bola príležitosť na podozrenie a diskusiu.

Farizeji špehovali Pánove pohyby a kritizovali Ho za to, že robí zázraky v sobotu. Ježiš veľmi dobre poznal zvrátenú hierarchiu, ktorá vládla v ich srdciach: dávali prednosť splneniu ustanovenia, ktoré sami zaviedli, pred úľavou trpiacemu človeku. Mnohé predpisy, odtrhnuté od svojho pôvodného ducha, sa stali ťažkým bremenom formálnosti. Sobota bola pre Krista dôležitá, ale utrpenie tohto človeka mu nebolo ľahostajné. V jeho srdci, veľmi ľudskom a veľmi božskom, vždy prevládala láska. Od Ježiša sa môžeme pozeráť a učiť sa pestovať dobrú hierarchiu hodnôt, pretože,

ako ukazuje diskusia, nie všetko má rovnakú úroveň dôležitosti.

Pred vykonaním zázraku Ježiš položil farizejom otázku: „Slobodno robiť v sobotu dobre alebo zle, zachrániť život alebo zničiť?“ (Mk 3, 4). Mlčanie Pána zarmútilo. „S hnevom si ich premeral a zarmútený nad zaslepenosťou ich srdca povedal človeku: *Vystri ruku!*“ (Mk 3, 5). A jeho ruka sa hneď začala opäť hýbať. Ježiš zdôrazňuje, že nad všetkými predpismi a zvyklosťami je hodnota a dobro človeka. „Poriadok vecí má byť podriadený poriadku osôb, a nie naopak“^[1]. Prioritou je vždy každý z nás. Takto sa správal Kristus a takto chcú žiť aj jeho učeníci.

HOCI V SOBOTU SA väčšina bežných aktivít nemohla konať, Ježiš využil návštevu synagóg na uzdravovanie.

Nič nemôže zastaviť jeho milosrdné srdce. „Ak sa na to pozrieme mysticky,“ hovorí svätý Beda, „tento muž s uschnutou rukou predstavuje ľudský rod neschopný dobra, ale uzdravený Božím milosrdenstvom“[2]. Všetky Ježišove zázraky sú chvíľami, ktoré majú zjaviť jeho milosrdenstvo a urobiť nás schopnejšími tešiť sa z jeho spásonosného pôsobenia. Nie sú obmedzené na konkrétne dni alebo osobitné miesta. Každý deň je vhodný na konanie dobra, na zmiernenie smútku, na darovanie nádeje; rovnako aj synagóga alebo každý sobotný deň.

V tomto úryvku evanjelia môžeme vidieť dvojité otroctvo: otroctvo muža s vyschnutou rukou, otroka svojej choroby, a otroctvo farizejov, otrokov svojej formalistickej religiozity. Ježiš „obidvoch oslobodzuje: prísny dáva najavo, že toto nie je cesta k slobode, a muža s

vyschnutou rukou oslobodzuje od jeho choroby“[3]. Boh je dokonca nad *vecami Božími*, chce, aby sme svoju istotu hľadali iba v ňom, pretože vtedy budeme skutočne slobodní. Týmto spôsobom konania Pán postupne odhaľuje svoju identitu; očisťuje obraz Boha, ktorý si jeho súčasníci vytvorili a ktorý sme si vytvorili aj my. Ježiš je Mesiáš, na ktorého ľudia čakali toľko storočí; je ten, ktorý prichádza, aby definitívne preklenul vzdialenosť medzi Bohom a ľudstvom.

V NOVOM BOŽOM ĽUDE, Cirkvi, sobota ustúpila nedeli. Kresťania od začiatku pripisovali dňu po sobote mimoriadnu hodnotu. V tento deň sa schádzali, aby si pripomenuli Pánovo zmŕtvychvstanie, ktorého boli mnohí svedkami. Hoci v prvých rokoch zachovávali židovský zvyk, s

príchodom prvých pohanov začali považovať prvý deň v týždni za *dies Domini*, Pánov deň.

Nedeľa je dňom Krista, pretože oslavujeme jeho zmŕtvychvstanie. Je to deň radosti a nádeje. „Je to Veľká noc týždňa, oslava Kristovho víťazstva nad hriechom a smrťou, naplnenie prvého stvorenia v ňom a začiatok nového stvorenia“[4]. Je to deň zasvätený Bohu a zároveň je to aj „deň človeka“[5], keď využívame príležitosť na oddych pestovaním rodinného, kultúrneho a spoločenského života. My kresťania posväcujeme nedeľu tým, že venujeme svojim rodinám „čas a starostlivosť, ktoré im ťažko môžu venovať v iných dňoch týždňa“[6]. A Katechizmus Cirkvi pripomína, že nedeľa sa tiež „tradične venuje dobrým skutkom a pokorným službám chorým, telesne postihnutým a starcom“[7], tak ako to robil Majster v synagóge.

Drahocennou perlou v centre tohto dňa je Eucharistia. „Účasť na nedeľnej svätej Omši by kresťan nemal prežívať ako povinnosť alebo bremeno, ale ako nevyhnutnosť a radosť. Zhromaždiť sa s bratmi a sestrami, počúvať Božie slovo, nechať sa živiť Kristom, obetovaným za nás, je skúsenosť, ktorá dáva životu zmysel“[8]. V tento deň je samozrejme osobitne prítomná Ježišova Matka. „Od nedele do nedele sa pútnický ľud vydáva po Máriiných stopách“[9]. Chceme sa pripojiť k jej radosti z Kristovho zmŕtvychvstania.

[1] *Gaudium et spes*, bod 26.

[2] Svätý Beda Ctihodný, *In Marcum*, 1, 3.

[3] František, *Homília*, 9-IX-2013.

[4] Svätý Ján Pavol II, *Dies Domini*, bod 1.

[5] *Ibid.*, body 55-73.

[6] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 2186.

[7] *Ibid.*

[8] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 12-VI-2005.

[9] Svätý Ján Pavol II, *Dies Domini*, bod 86.

.....